

Наталя лежала на канапі, а Мирон ходив по кімнаті й підтягав вуса вгору. Вигляд він мав розпатланий, якийсь кострубатий. Наталя, сміючись, казала йому не один раз, що він подібний тепер до вовка взімі, злого, голодного, самотного, якому скрізь нейдеться, й якого всі женуть і бояться.

Дійсно, роботи нігде не знайходилось; на стару посаду не приймали; вдома не сиділось. І Мирон все частіше заходив до Наталі. Слухаючи це порівняння, він іноді раптово усміхався, неначе вишкряв зуби, і щось недобре до Наталі миготіло в цій посмішці.

— Сядьте, Мироне, надокучили... — раптом вередливо вимовила Наталя, витягуючись і вигинаючи вгору високі груди.

— Мені користо... — потяг він вуса, не перестаючи ходити.

— До того ви сьогодні якийсь... дуже непевний... Не подобається мені ваша усмішечка...

— Мені дуже ве-е-село...

— Напевно... Ач, як щітина наїжилась. Коли б темно, у вас, напевно, фосфором очі світились...

— Погасить лампу й по ба-а-чите...

— Еге-ж, з вами в темноті... Красенько дякую...

— Я не вкушу.

— Ну, й гірше може бути...

Вони подивились одне на одного. Сірі напів-приплющені очі Наталі поблискували чудними вогниками. Бліде обличчя, зрізане на чолі темним волоссям, яке лежало як два крила, сьогодні, здавалось, ще блідішим. Яркі уста трошки розкрилися від гарячого дихання. Щось незвичайне було в ній цього вечора.

— Подайте мені дзеркало! — раптом звеліла вона. Мирон ліниво подав дзеркало й знову заходив. Наталя подивилась на себе. Нижче очей горіли дві невеличкі плямки, неначе хтось сильно ущипнув там.

— Погано... Візьміть, поставте назад... Самі ж одягайтесь та йдіть... Годі на сьогодні.

Мирон мовчки подивився на неї.

— Так, так. Мені ваша присутність шкодить... До побачення.

Мирон усміхнувся.

— Я ж скоро їду. Може останній вечір...

— Все одно... А ви що, справді їдете чи балакаєте тільки?

— Може, й справді... Як обставини покажуть.

— А що ж це за обст-а-вини?

— Рі-і-жні...

— Роботи нема?

Мирон скривився.

— Так, і це-е...

— А ще що?

— Бага-а-то де чого...

Він зупинився й почав чудно дивитись на неї, засунувши руки в кишені. На устах і в очах блукала посмішка.

Наталя повела очима по всій своїй повній постаті, прикрила занадто виставлену ногу й злегка почервоніла.

— Чого дивитесь так?

— Милу-у-юсь... Ви дуже заразливі...

— Ну, нема чого... Ви краще скажіть, що це ще за „багато“?

— Бага-а-то...

— А я вхожу в це „бага-а-то“?

— Можливо...

Мирон раптом спокійно сів біля Наталі, взяв її руку й міцно стиснув.

— Мироне! Що ви? Збожеволіли?

— Лежіть і не хвилю-юйтесь. Я не з'їм вас. Мені ж так краще. Та й ва-а-м.

Наталя підвелась і хотіла встати, але Мирон сильно обняв її й поцілунком поклав назад. Завязалась мовчазна боротьба.

Раптом Наталя затихла, одвернула убік голову й, важко дихаючи, тихо сказала:

— Мироне... Лишіть...

Мирон одхилився й, не випускаючи її рук, так само тихо відповів:

— Я дужчий.

— Фізично, так...

— Може, й інакше...

Наталя дивилась на його напів заплющеними очима. Червоні плями під очима зробились яркішими та більшими.

— Що вам, треба? — спитала пошепки.

— Нічого. Хочу, щоб ви були чесною з собою. Ви насилуєте себе.

— Це нудно, Мироне. Скажіть щось новіше...

— Ви насилуєте себе.

— Пустіть руки!

— Ні.

— Буду кричать.

— Не будете.

Наталя потягла руки. Мирон стиснув їх.

— Боляче, дурний!

— Нічого. Я скоро їду. Хочу вам зробити боляче на прощання. Чуєте?

— Ви — самовпевнені.

— Не ду-у-же...

Вона слабо потягла руки.

— Коли їдете?

— Хутко.

— Пустіть руки!

— Ні.

Наталя, ще більше приплющила очі. Яркі уста на зблідлому лиці напіврозкрились і манили до себе. Груді високо здіймались. Миром, нерівно дихаючи, розглядав її з чудною, злісно-мстливою й хижою посмішкою.

— А це сумно, що ви їдете... Серйозно! — раптом тихо сказала вона, розплющуючи очі.

— Хіба? Попрохайте, не поїду...

— Я не вмію прохати. Тільки наказувати.

— Все одно. Ваш наказ буде рівнятись проханню.

— Ач який! Ні, серйозно, чого їдете?

— Треба.

— Брешете... Чого? Га?

Вона лукаво прижмурилась і наблизилась до його голову.

У Мирона блиснули очі, але він не рухнувся.

— Чого? Скажіть.

— Не скажу.

— Я нікому не буду переказувати... І, може, коли скажете, й їха-а-ти не треба буде... Га?

І лукаво-лукаво зазирнула до його вгору.

Мирон сильніше стиснув її руки, але мовчав.

— Не скажете? А догадатись можна?

— Можна...

Наталя прижмурилась, подумала й витягнувши трохи губи, жалібно прошепотіла:

— Я недога-а-длива... Скажіть самі...

Мирон підніс одну руку до уст, поцілував, потім другу, опустив і подивився на Наталю довгим, щось кажучим поглядом.

— Це відповідь? — усміхнулась вона, потупивши очі

— Можливо.

— Фе! Ви — занадто обережні... Кажіть же!

— Казать?

— Так.

Мирон з силою притягнув її до себе й хотів поцілувати, але вона ловко й швидко одвернула голову, висунула язика й одкинулася назад.

— Дістав?

Мирон мовчки усміхнувся.

— Кажіть, коли вас питають!

— Я вже забув, про що питають.

— Чого виїздите?

— Треба.

— Я не хочу, щоб ви їхали. Це — нудно. Чуєте?

— Наказуєте не їхати?

— Так. Не смійте їхати!

Наталя напів-серйозно дивилась на його.

— Ні, пої-ї-ду. Тре-ба.

— Зовсім не „тре-ба”... Чуєте: зовсім не треба. Можна чудово й так жити. Ви милий, і я буду нудитись без вас. Зоставайтесь. Я буду вам гра-ти, будемо читаати... Правда?

Вона знову наблизилась, як кішечка, голову й посміхнулась йому вгору лукаво й трохи насмішкувато.

Мирон, мовчки посміхаючись, швидко оглядав усю її сласно вигнуту постать. Вона зірко слідувала за його очима.

— Добре? Будемо грати, мріяти... Більше нічого... Але гарно-гарно так буде. Правда?

— Ні.

Наталя неначе здивувалась.

— Ні-і? Але чому ж?

І очі заіскрилися хвилююче, лукаво.

— Мені перестала подобитись музика...

— О, як шкода! Ну, будемо читати. І це ні? Ну будете проповідувати мені „чесність з собою”, а я буду слухать... І ані разу не засну! Йй Богу! Хочете?

— Ні.

— Ну, ви — дурний... Ой, не душіть же так руки — боляче... Боляче ж!... Кусатись буду... Побачите... А... От. А що? Ага! Ну, годі. А нащо їде, дурненький? Га? Нащо? Мене боїться? Так? А коли я його попрохаю, лишиться?

— Добре попрохаєте?

— Добре.

— Може, лишуся.

— Тільки я не вмію прохати...

— Я навчу...

Мирон тихо, обережно обняв її лівою рукою. Наталя вся здригнулась, але нічого не сказала. Очі її дивилися вгору й здавалися скорботно-благаючими. В них, дійсно, був прохаючий жах, чекання, надія.

Мирон нахилився до самого її лиця й прошепотів:

— Повторюйте за мною...

Наталя слабо посміхнулась.

— Добре.

— „Мій любий”... Ну!

Наталя трохи завагалась.

— Повторюйте ж: „мій любий”!

— „Мій любий”...

— „Не їдь”...

— „Не їдь”...

— „Я нічого не хочу від тебе”... Ну!

— „Я нічого не хочу від тебе”...

— „Але буду слухняною”...

Наталя слабо одсунулась.

— Пустіть.

— Повторюйте ж!..

— Пустіть, у мене голова крутиться... Пусти.

— Ну, пусти ж. — — — — —

Наталя розплющила очі, підняла голову, поспішно поправила сукню й по дорозі ніжно обняла за голову Мирона.

— Ну, тепер не поїдеш, недобрий? Ні?

Мирон помалу повернувся до неї, з чудною посмішкою оглянув її всю, обережно визволив голову й встав.

— Ні, пої-їду, — посміхаючись, ліниво потягнувся.

І почав шукати очима капелюха.

— Ти куди?

— До до-о-му...

— Чому? Нащо?!

— А що ж мені більше?... Ви казали, що без любови душ не мо-о-жете віддатись... Я довів проти-и-вне й іду-у...

Наталя помалу сіла й широкими очима дивилась на його.

Мирон, граючись, перекинув капелюха з одної руки в другу.

— А коли б не виїзди-ив, кохання наших тіл чудово розцвіло-о б у нас. Але, перше я їду, а дру-уге... Ну, це не ва-ажно... Отже, до побачення!..

Наталя закрила лице руками й покрутила головою.

— О, які ж ви гидкі!.. Які гидкі... Як неблагородне, мерзостно... О, Боже!

Мирон підкинув капелюха й впустив його додолу.

— Хі-і-ба? Це маленький урок... Вас тільки так і треба вчити... Занадто вже надокучили ви мені... всі! Прощайте!

— О, як гидко!.. Як гидко!..

Мирон підняв з підлоги капелюха, недбало накинув на голову й вийшов у передпокій. Там одягся й пішов.

На вулиці під лихтарем зупинився й озирнувся. В вікні другого поверху видко було постать Наталі. Він насмішкувато скинув капелюха, уклонився, засміявся й швидко пішов праворуч.

Вітер радісно, швидко зашопотів йому в вуха, неначе розповідав, що робилося тут на вулиці, поки Мирон був там у кімнаті.